

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobkyně: **OZP servis s.r.o., IČ 26688697**
sídlem Fügnerovo nám. 2/1807, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 4. 3. 2025, č. j. 11906-15/2024-ERU,

takto:

- I. Rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 4. 3. 2025, č. j. 11906-15/2024-ERU, a rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 12. 2024, č. j. 11906-9/2024-ERU, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Projednávaný případ se týká kompenzace prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku účastníku trhu s elektřinou podle § 19f zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, v mimořádné tržní situaci v roce 2023, kdy byla vládou stanovena maximální cena za dodávky elektřiny nařízením vlády č. 298/2022 Sb., o stanovení cen elektřiny a plynu v mimořádné tržní situaci

a o stanovení s tím souvisejícího nejvyššího přípustného rozsahu majetkového prospěchu zákazníka.

2. Žalobkyně jako účastník trhu s elektřinou (obchodník s elektřinou) podávala v průběhu roku 2023 na měsíční bázi žádosti operátorovi trhu OTE, a. s. („OTE“), o úhradu kompenzace za dodávku elektřiny; OTE těmto žádostem vždy vyhověl a požadovanou částku kompenzace žalobkyni uhradil. Tyto platby se dle § 19f odst. 3 energetického zákona považují za zálohové platby. Žalobkyně proto následně podala žádost za celé stanovené období roku 2023, kterou měly být tyto zálohové platby vypořádány.
3. Sdělením ze dne 27. 9. 2024, č. j. 11906-3/2024-ERU, žalovaný oznámil žalobkyni pochybnosti o správnosti výpočtu kompenzace za stanovené období roku 2023. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 10. 10. 2024, v němž namítla, že žalovanému uplynula lhůta ke sdělení pochybností a jeho sdělení ani žádné konkrétní pochybnosti neobsahuje. Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 10. 2024 uvedl, proč považuje své sdělení za včasné a jaké konkrétní okolnosti zakládají jeho pochybnosti o nároku žalobkyně na kompenzaci.
4. Žalobkyně následně podala opravnou žádost za stanovené období roku 2023, v níž však uvedla stejné údaje jako v žádosti původní. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024, č. j. 11906-9/2024-ERU, zakázal žalobkyni poskytnutí úhrady prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku za období roku 2023 co do částky 1 326 355 Kč bez DPH. Rozklad žalobkyně zamítla Rada Energetického regulačního úřadu („Rada“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2025, č. j. 11906-15/2024-ERU, a napadené rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobkyně namítla, že žalovaný měl ve věci postupovat podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, což plyne z § 19 odst. 7 ve spojení s § 97 odst. 5 energetického zákona. Dále tvrdila, že ke sdělení pochybností ze strany žalovaného došlo po uplynutí prekluzivní tříměsíční lhůty, která je lhůtou hmotněprávní, a nikoliv procesní. Sdělení navíc bylo nezákonné, neboť žádné konkrétní pochybnosti neobsahovalo. Následné „vyjasnění pochybností“ bylo žalovaným učiněno až po uplynutí stanovené lhůty. Žalobkyně tedy ve stanovené lhůtě neobdržela řádné sdělení pochybností žalovaného; jeho následné rozhodnutí je proto nezákonné. Z výroku rozhodnutí žalovaného nevyplývá, na jakou výši kompenzace má žalobkyně nárok a v jaké lhůtě a na jaký účet má úhradu zaplatit. Toto rozhodnutí je proto též nepřezkoumatelné, přičemž s touto otázkou se Rada nevypořádala. Žalobkyně proto navrhla, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nepovažoval žalobní námitky za důvodné. Z ničeho nevyplývá, že by se v daném případě mělo jednat o daňové řízení – žalovaný vydal rozhodnutí ve specifickém řízení řešícím existenci zjevných pochybností o výpočtu kompenzace v podané žádosti (závěrečném zúčtování za rok 2023). Žalovaný se v této fázi nijak neúčastnil procesu úhrady kompenzace (nebyl jejím plátcem ani příjemcem vrácené části). Jednalo se z jeho strany o odborné posouzení problematiky. Tomu odpovídá i znění výroku – o výši nároku účastníka trhu s elektřinou nebo o povinnost k zaplacení v tomto řízení není rozhodováno. Teprve nedošlo-li by na základě tohoto rozhodnutí k dobrovolnému vrácení neoprávněně vyplacené kompenzace či k jejímu započtení (což zákon ponechával na komunikaci účastníka trhu s elektřinou a operátora trhu), byl by na místě

postup podle § 19f odst. 7 a § 97 odst. 2 energetického zákona, tj. žalovaný by vydal rozhodnutí, v němž by uložil povinnost vrátit konkrétní výši platby ve stanovené lhůtě na konkrétní účet do státního rozpočtu. Rozhodnutí žalovaného tak není nepřezkoumatelné.

7. Ke sdělení pochybností nedošlo po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť se jedná o lhůtu procesní. Případl-li její konec na 28. 9. 2024, což byl státní svátek, lhůta skončila až v nejbližší následující pracovní den, tj. 30. 9. 2024, kdy byly pochybnosti žalobkyni doručeny. Žalovaný uznává, že sdělení pochybností nebylo po obsahové stránce zcela dostatečné, neboť žalobkyně z něj nemohla seznat, co konkrétně je v její žádosti špatně. Současně si ale žalobkyně musela být vědoma, že žalovaný určité pochybnosti má a že bude ve věci probíhat další zákonem stanovený postup. Ve vyjádření ze dne 25. 10. 2024 pak žalovaný tyto pochybnosti podrobně specifikoval. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nezákonné, neboť žalobkyni bylo umožněno reagovat na konkrétní pochybnosti opravnou žádostí nebo v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.
8. Žalovaný závěrem dodal, že je oprávněn nadále provést u žalobkyně daňovou kontrolu a vyměřit jí odvod z plateb na úhradu kompenzace, které byly žalobkyni poskytnuty neoprávněně. Namítáním procesních vad rozhodnutí o zákazu úhrady dle § 19f odst. 5 energetického zákona nemůže žalobkyně docílit toho, že by jí byla kompenzace uhrazena ve výši požadované v jejím závěrečném zúčtování. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Právní úprava kompenzačního mechanismu

9. Podle § 19d odst. 1 energetického zákona, nastane-li mimořádná tržní situace na trhu s elektřinou nebo plynem, může vláda nařízením stanovit ceny elektřiny nebo plynu dodávaného zákazníkům nebo jiným účastníkům trhu s elektřinou nebo plynem.
10. Vláda postupovala podle citovaného ustanovení a nařízením č. 298/2022 Sb. stanovila maximální ceny elektřiny a plynu pro rok 2023. Jelikož skutečné náklady na dodávku elektřiny a plynu mohly být pro účastníka trhu s elektřinou vyšší, byl v § 19f energetického zákona zakotven podrobný kompenzační mechanismus zajišťující úhradu ztráty a přiměřeného zisku účastníkům. Úprava ve znění účinném v roce 2023 byla následující (změny provedené s účinností od 1. 1. 2024 nejsou pro posuzovanou věc rozhodné):
 - (1) Nepokrývá-li stanovená cena v mimořádné tržní situaci oprávněné náklady na zajištění dodávky elektřiny nebo plynu, má účastník trhu s elektřinou nebo plynem dodávající elektřinu nebo plyn právo na úhradu prokazatelné ztráty vzniklé z důvodu dodávky elektřiny nebo plynu za stanovenou cenu a přiměřeného zisku.
 - (2) Prokazatelnou ztrátu a přiměřený zisk hradí operátor trhu. Operátor trhu je povinen hradit prokazatelnou ztrátu a přiměřený zisk na základě žádosti o úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku a poskytnutí stanovených podkladů za stanovené období. Žádost podle věty první a poskytnuté podklady předá operátor trhu neprodleně Energetickému regulačnímu úřadu k vyjádření.
 - (3) Platby operátora trhu na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku za stanovené období uhrazené před vypořádáním plateb se považují za zálohové platby. Operátor trhu a účastník trhu s elektřinou nebo plynem, který žádá o úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku, jsou povinni po skončení stanoveného období vypořádat rozdíly mezi zálohovými platbami na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku a výši prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku za stanovené období.
 - (4) Účastník trhu s elektřinou nebo plynem je povinen uvést v žádosti o úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku a v podkladech poskytnutých operátorovi trhu úplné, správné a pravdivé údaje.
 - (5) Má-li Energetický regulační úřad po ověření údajů z žádosti a poskytnutých podkladů pochybnosti o správnosti výpočtu prokazatelné ztráty nebo přiměřeného zisku, sdělí tuto skutečnost ve stanovené lhůtě

společně s důvody operátorovi trhu a účastníkovi trhu s elektřinou nebo plynem, který žádost operátorovi trhu podal. Operátor trhu vyzve účastníka trhu s elektřinou nebo plynem k úpravě výpočtu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo k prokázání správnosti výpočtu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku. Operátor trhu neprodleně předá novou žádost účastníka trhu s elektřinou nebo plynem s upraveným výpočtem prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo podklady prokazující správnost výpočtu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku Energetickému regulačnímu úřadu. Pokud má Energetický regulační úřad i nadále pochybnosti o správnosti výpočtu prokazatelné ztráty nebo přiměřeného zisku, poskytnutí úhrady zcela nebo zčásti zakáže rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení. Rozklad proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek. To nebrání podání nové žádosti o úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku za stanovené období i po uplynutí stanoveného termínu.

(6) Operátor trhu má právo na úhradu finančních prostředků poskytovaných na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku podle odstavce 1 dotací ze státního rozpočtu. O poskytnutí dotace rozhoduje ministerstvo na základě žádosti operátora trhu. Ministerstvo poskytuje dotaci v rozsahu předpokládaných finančních prostředků na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku účastníkům trhu s elektřinou nebo plynem podle odstavce 1 před úhradou plateb účastníkům trhu za stanovené období.

(7) Při úhradě prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši se postupuje podle § 97.

11. Ustanovení § 97 energetického zákona v návaznosti na § 19f odst. 7 téhož zákona upravovalo postup v případě poskytnutí úhrady prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši v roce 2023 následovně (změny provedené s účinností od 1. 1. 2024 ani v tomto případě nejsou pro posouzení věci rozhodné):

(1) Došlo-li k poskytnutí platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo její části v nesprávné výši, je účastník trhu s elektřinou nebo plynem, který ji obdržel, povinen vrátit takovou platbu nebo její část operátorovi trhu. Operátor trhu je oprávněn započítat platbu poskytnutou v nesprávné výši na úhradu jakékoliv další platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku.

(2) Pokud nedošlo k vrácení platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo její části poskytnuté v nesprávné výši nebo započtení podle odstavce 1, rozhodne Energetický regulační úřad z moci úřední o tom, že došlo k úhradě prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši, stanoví rozsah, v jakém byly prokazatelná ztráta a přiměřený zisk nesprávně uhrazeny, a uloží povinnost platbu nebo její část ve stanovené lhůtě vrátit do státního rozpočtu.

(3) Účastník trhu s elektřinou nebo plynem, kterému byla platba na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo její část v nesprávné výši poskytnuta, je povinen takovou platbu nebo její část odvést ve lhůtě určené v rozhodnutí Energetického regulačního úřadu do státního rozpočtu. Platba na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši nebo její část, o které tak rozhodl Energetický regulační úřad, je příjmem státního rozpočtu.

(4) Došlo-li k poskytnutí platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši v důsledku nesprávných, neúplných nebo nepravdivých údajů uvedených v žádosti o úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku nebo v podkladech poskytovaných se žádostí, je účastník trhu s elektřinou nebo plynem, který takovou platbu obdržel, povinen uhradit penále ve výši 0,1 % denně z částky rovnající se rozsahu, v jakém byly prokazatelná ztráta a přiměřený zisk podle rozhodnutí Energetického regulačního úřadu nesprávně uhrazeny, a to až do doby úhrady této platby do státního rozpočtu. O tom, zda k poskytnutí platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši došlo v důsledku nesprávných, neúplných nebo nepravdivých údajů, rozhodne Energetický regulační úřad v rozhodnutí podle odstavce 2.

(5) Správu odvodů z plateb na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku a penále vykonává Energetický regulační úřad podle zákona upravujícího správu daní. Účastník trhu s elektřinou nebo plynem, kterému byla platba na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku v nesprávné výši poskytnuta, má při správě odvodů podle věty první postavení daňového subjektu. Odvod z plateb na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku a penále lze vyměřit do 10 let od počátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž k úhradě platby na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku došlo.

(6) Podle odstavců 1 až 5 se postupuje obdobně v případech, kdy účastník trhu s elektřinou nebo plynem neuhradí operátorovi trhu platbu vyplývající z vypořádání rozdílů mezi zálohovými platbami a výší prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku za stanovené období podle § 19f odst. 3.

12. V souladu s § 19f odst. 8 energetického zákona vydala vláda nařízení č. 5/2023 Sb., o kompenzacích poskytovaných na dodávku elektřiny a plynu za stanovené ceny, kterým dále upřesnila podmínky a termíny kompenzačního mechanismu. Podle § 14a odst. 1 nařízení byl obchodník s elektřinou povinen podat žádost o úhradu kompenzace za stanovené období (tj. závěrečné zúčtování za rok 2023) operátorovi trhu od 1. dubna 2024 do 28. června 2024. Podle § 14b nařízení byl žalovaný povinen ověřit údaje v žádosti a případné pochybnosti sdělit do 3 měsíců od uplynutí lhůty podle § 14a odst. 1 nařízení. Obchodník s elektřinou měl následně 1 měsíc na to, aby podal opravnou novou žádost a žalovaný dva měsíce na vydání rozhodnutí dle § 19f odst. 5 energetického zákona.

V. Posouzení věci

13. Žaloba je důvodná.
14. Soud nejprve zvažoval, zda napadené rozhodnutí zasahuje do právní sféry žalobkyně, a je tudíž přezkoumatelné správním soudem podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Dospěl přitom k závěru, že jde typově o rozhodnutí, kterým žalovaný může zasáhnout do práv účastníka trhu s elektřinou nebo plynem, neboť autoritativně určuje rozsah, v němž je nárok na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku neoprávněný. V situaci, kdy by účastník nárokoval v závěrečném zúčtování částku vyšší, než jaká mu byla poskytnuta jako zálohová platba, je rozhodnutí žalovaného podle § 19f odst. 5 energetického svou povahou rozhodnutím o nepřiznání (neposkytnutí) dotace [viz § 14m zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla)], které správní soudy běžně přezkoumávají (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, z pozdějších rozhodnutí viz např. rozsudky NSS ze dne 17. 4. 2024, č. j. 6 Afs 71/2023-87, a ze dne 18. 4. 2024, č. j. 7 Afs 95/2023-83). Pokud by na základě rozhodnutí žalovaného došlo k započtení na další platby dle § 97 odst. 1 energetického zákona, jedná se svou povahou o rozhodnutí srovnatelné s rozhodnutím o nevyplacení dotace (§ 14e rozpočtových pravidel), které je rovněž přezkoumatelné podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz nálezy ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48). Ani v jednom z těchto dvou případů již žalovaný žádné další rozhodnutí nevydává (bez dalšího dojde k omezení platby), a účastník tak nemá jinou možnost než bránit se proti rozhodnutí vydanému dle § 19f odst. 5 energetického zákona, jímž žalovaný autoritativně určuje rozsah, v němž je nárok na úhradu prokazatelné ztráty a přiměřeného zisku neoprávněný. Napadené rozhodnutí je tedy typově rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ačkoliv v nyní projednávaném případě podle soudu dostupných údajů žalobkyně nežádala více, než jí bylo poskytnuto v rámci zálohových plateb, ani zde nedošlo k započtení ze strany OTE, nelze napadené rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučit pouze na základě specifických skutkových okolností této věci.
15. Z ustanovení § 19f odst. 5 energetického zákona vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je prvním úkonem v řízení. Jinými slovy zákonodárce postup předcházející vydání tohoto rozhodnutí nepovažuje za řízení (správní, daňové či jiné). To nicméně neznamená, že by žalovaný mohl rozhodnutí o zákazu poskytnutí úhrady vydat kdykoliv. Zákonodárce totiž v citovaném ustanovení formuluje tři jasné podmínky, které musí být před jeho vydáním kumulativně splněny: 1) žalovaný ve stanovené lhůtě 2) sdělí účastníku trhu s elektřinou (a OTE) své pochybnosti o správnosti výpočtu prokazatelné ztráty nebo přiměřeného zisku společně s důvody a 3) účastník v nové žádosti o kompenzaci pochybnosti žalovaného

neodstraní. Není-li byt' jedna z těchto podmínek splněna, není žalovaný oprávněn rozhodnutí o zákazu úhrady vydat, a pokud jej přesto vydá, půjde o rozhodnutí nezákonné pro porušení podmínek § 19f odst. 5 energetického zákona.

16. Pokud jde o druhou podmínku, je z dikce zákona zřejmé, že žalovaný je povinen sdělit nejen to, že nějaké pochybnosti má, ale rovněž důvody těchto pochybností. Jinými slovy sdělení žalovaného podle § 19f odst. 5 musí obsahovat zcela konkrétní vymezení pochybností o správnosti žádosti o úhradu kompenzace. Účelem sdělení totiž není pouze informovat účastníka trhu s elektřinou, že žalovaný má „nějaké“ pochybnosti a že ve věci bude „probíhat další zákonem stanovený postup“, jak mylně argumentuje žalovaný. Smyslem sdělení je naopak umožnit účastníkovi trhu s elektřinou svou žádost o úhradu opravit. Bez jednoznačně určených pochybností se však tento smysl ztrácí, neboť účastník trhu s elektřinou jednoduše neví, jak a proč má svou žádost přepracovat. Současně nelze přistoupit ani na to, že by žalovaný mohl své pochybnosti doplnit dodatečně po stanovené lhůtě. Tím by totiž fakticky došlo ke zkrácení (či úplnému popření) práva obchodníka s elektřinou podat v navazující jednoměsíční lhůtě novou opravnou žádost, neboť tato lhůta logicky již zčásti nebo zcela uplynula. Pokud tedy sdělení žalovaného neobsahuje jednoznačné a konkrétní vymezení pochybností, nejde o sdělení podle § 19f odst. 5 energetického zákona.
17. V nyní projednávané věci vydal žalovaný sdělení datované dnem 27. 9. 2024, č. j. 11906-3/2024-ERU, v němž je pochybnost vymezena následovně: „*Chybně vypočtená kompenzace dodávky elektřiny za stanovené období dle § 5 a § 7a nařízení vlády č. 5/2023 Sb.*“ Z tohoto sdělení žalobkyně nemohla zjistit, v čem je konkrétně její žádost o úhradu nesprávná. Takové vymezení pochybností je dle názoru soudu natolik obecné, že jej nelze považovat za sdělení pochybností ve smyslu § 19 odst. 5 energetického zákona. Teprve dne 25. 10. 2024 (v reakci na přípis žalobkyně) vydal žalovaný pod č. j. 11906-5/2024-ERU vyjádření, v němž své konkrétní pochybnosti podrobně popsal. Až tento úkon žalovaného tak má kvalitu sdělení pochybností ve smyslu § 19f odst. 5 energetického zákona.
18. Aniž by tak bylo nutné zabývat se tím, zda je ve věci aplikovatelný daňový řád či správní řád, nebo zda lhůta pro sdělení pochybností má hmotněprávní či procesní povahu, je zcela zjevné, že žalovaný sdělil své pochybnosti žalobkyni po stanovené tříměsíční lhůtě. Ať už lhůta skončila 28. 9. 2024 nebo 30. 9. 2024, úkon žalovaného učiněný dne 25. 10. 2024 je již zcela mimo její rozsah. Nebyla proto splněna jedna z podmínek § 19f odst. 5 energetického zákona. Pokud žalovaný přesto vydal napadené rozhodnutí, jde o rozhodnutí nezákonné. Otázka věcné správnosti rozhodnutí žalovaného nebo jeho oprávnění provést ve věci daňovou kontrolu je v tomto ohledu nerozhodná. S ohledem na tento závěr soud nepovažoval za přínosné zabývat se dílčími námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť to nemůže obstát jako celek. Jelikož Rada žalovaného rozhodnutí žalovaného nezrušila pro nezákonnost, je nezákonným i její rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Soud shledal jednu z žalobních námitek důvodnou. Zrušil proto jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí Rady a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu. (§ 78 odst. 1, 3, 4 a 5 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. podle níž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobkyně byla plně úspěšná, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Soud proto žalovanému uložil zaplatit žalobkyni tuto náhradu nákladů řízení v přiměřené lhůtě. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. února 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu